

Жан-Франсоа Сомсински

Орбита-любов

Хюго наблюдаваше приземяването на дванадесет конзолни екрана. Беше очевидно, че всичко протича без проблеми. Както винаги. Каква скука, наистина, са тези пътешествия! По-добре да беше останал в Монреал да се люби с Мирела, отколкото да позволи да го подмамят още веднъж в такова безкрайно пътешествие – шест седмици! – да отчита показанията на приборите и да си играе с епруветките. Хюго се усмихна широко.

Той си спомни, че имаше подобни мисли по време на всяка от седемте ежегодни експедиции на Орбита, този планетоид, който обикаляше около Сатурн, между Марс и Юпитер. Почти десет процента от масата на планетоида беше захвърлено шахтово оборудване и огромна лаборатория, вече излязла от употреба. За тези сто и двадесет години експлоатация Орбита даде всичко полезно, което можеше да се получи от нея. Минерали на желязо, манган, кадмий, волфрам. Двадесет и пет години след закриването на шахтите един учен безделник от Центъра за биологични изследвания в Монреал откри, че Орбита съдържа необходимите елементи за изграждане на аминокиселини, а може би и на протеини. Подобни условия имаше и на други планетоиди, но предимството на Орбита беше в разумното разстояние до Земята. Ученият, работил на тази тема – д-р Алари, успя да установи на Орбита цяла серия инструменти за контрол, които можеха да провеждат наблюдения за евентуално зараждане на живот.

Три четвърти от апаратите на д-р Алари работеха и досега, покривайки Орбита със сложна мрежа от многоцелеви сензори. Хюго, който беше компетентен техник, съумя да докара по-голямата част от останалите в работно състояние.

Измерванията, които той след това достави на Земята, живо заинтересуваха хората от Центъра за изследвания и проектът „Орбита“ отново стана действащ.

Хюго беше прикрепен към ежегодните полети, за да снима показанията на приборите. Той вземаше съответни, които му помагаша да се отдаде на мечти за дни и седмици. Този път той ще прекара седмицата в мечти за Мирела. Мирела, възхитителният свят на бедрата ѝ, магическата геометрия на корема ѝ, лъчезарната музика на нейния смях и оргазъм.

Тези мечти не бяха уморителни или дразнещи. Таблетките намаляваха физическите реакции на Хюго. Той не се напрягаше, сърцето му не беше по-учестено, желанията му оставаха само на умозрително ниво. Но той „превърташе“ по сто пъти вътрешния свят на любовните забави с приятелката си.

Капсулата най-накрая стана неподвижна. Хюго, пъргав и бодър – не беше вземал таблетките вече два дни, – захвърли космическата униформа. Той премина в средната кабина, държейки в ръка чанта с набор от необходимите му инструменти и затвори херметичната врата. След това включи апаратурата за измерване на разреждането на въздуха. Виж ти – стрелката почти не се помръдна. Това можеше да означава само, че външното налягане на Орбита се е увеличило в сравнение с миналата година. Хюго отбеляза това, без да му придава особено значение. Пет минути по-късно той стъпваше по почвата на планетоида.

Когато Хюго проникна за първи път в захвърлената лаборатория, се почувства дете. Само той владее този свят, за да се весели от душа.

След завършване на рудодобива Орбита не беше обект на интерес и беше лишена от живот. Никаква опасност не го очакваше в тези тихи проходи и големи, спокойни зали. По време на втората експедиция той изведнъж почувства поетичен порив, пресичайки коридорите и съзерцавайки минералните пейзажи, леко оцветени от неясно сияние.

Атмосферният датчик изглеждаше неизправен. През миналата година той даваше правилни показания за състава на въздуха на повърхността на Орбита: деветдесет и четири процента азот, въглероден двуокис, водни пари и два процента кислород. Тези данни не бяха се изменяли в продължение най-малко на два века. Стрелката обаче показваше единадесет процента кислород и следи от озон. Ако това е така, въздухът ставаше практически годен за дишане и непроницаем за космическите лъчи. Преди да настрои апарата, Хюго се потруди да направи измервания със своя портативен брояч: единадесет процента! Добре, той записа измененията. Заедно с повишеното атмосферно налягане щеше да има с какво да подразни учените от Центъра. Той вече ги виждаше, хвърлили се в обясняване на феномена с най-противоречиви хипотези.

За да му е чиста съвестта, Хюго разгърна сеизмограмата, която преди няколко минути беше пъхнал в джоба си. Той не се ориентираше в тези криви, но според тях изглеждаше, че през последната година планетоидът е изпитал някакъв удар. Ако се изчисли щателно масата на Орбита в Центъра, ще може лесно да се определи дали това е в резултат от падане на метеорит, или е обикновено тектонично движение. Само да не се счупи още нещо – помисли Хюго.

Той достигна до изолираната секция на лабораторията. Всяка година Хюго провеждаше тук определен брой контролни опити. Той забеляза пукнатина в стената. Това беше достатъчно неприятно. Без съмнение беше резултат на удара или тласъка.

Без да разбира много защо, той се чувстваше добре на Орбита. Да, именно така, той не просто се чувстваше добре, което му се случваше доста често, когато беше в приповдигнато настроение, *той се чувстваше добре на Орбита.*

Хюго обикна Орбита още след първата експедиция. Хипотезите на д-р Алари съвсем не го интересуваха. Много планети и големи планетоиди съдържаха аминокиселини, а протеинови образувания бяха намирани на много от тях. В това, че протеините, съединявайки се в клетки, образуват ново тяло и започват да се делят, Хюго не намираще причини за възторг. Той обичаше географията на Орбита, извитите форми на планетоида, нощното му светене в лъчите на Млечния път и прозрачността на пейзажа му под Слънцето. Той беше прегледал всички филми за времето на рудните разработки.

Хюго вдишваше усещане за уют. Малко земни пейзажи имат същия ефект. Имаше нещо живо в този хоризонт от леко оцветени криви. При първото си посещение Хюго напускаше совалката и лабораторията само с големи предпазни мерки. Втория път, спомни си той, се разхожда дълго в кръг с доверчивата увереност, че няма никога да се търколи по склона, няма да падне в някоя шахта, няма да се подложи на неизвестно облъчване. Орбита беше личната му градина, неговото възхитително име, продължение на вътрешните му мечти. Да гледа Орбита, беше като че гледа самия себе си. Или по-скоро да гледаш същество, което е станало част от теб поради това, че обичаш и тялото, което ти е станало толкова близко, колкото и твоето.

Третия път... Третия път той долетя с Мирела. Въздухът вероятно беше годен за дишане и температурата подходяща, защото с Мирела се любиха. Прегърнати, техните тела кръжаха в разливащото се сияние около Орбита, която акомпанираше на техните ласки и биенето на сърцата им... Хюго се спря, по-заинтригуван, отколкото развълнуван. Не е истина, той никога не е идвал тук с Мирела. Но тези спомени, тези отчетливи картини, тази увереност, че той е преживял тези обятия?... В своята трета експедиция той беше сам, но откри тайната на това, как приятно да понася дългото пътешествие в самота. Таблетките. Великолепна летаргия за много седмици. Беше така, като че ли наистина пътешества със своята любима. Едрият план на проникването можеше да продължава няколко дни: неговият член в състояние на ерекция, коремът на Мирела, напрегнат от движението на бедрата и накрая бавните движения на този мост от плът. Тази картина е винаги така прекрасна и не можеш да ѝ се наситиш. Това бяха истински спомени. Като си

мислеше сега, той знаеше, че отчетливо различава един спомен от друг. Мирела не е била с него в космическата капсула. Никога. Той помнеше това и с помощта на таблетките изживяваше тези спомени. Винаги знаеше как да отличи спомен от мечта в реалността. Обаче в същото време почти вярваше в тези сънища, в това, че е бил с Мирела на Орбита. За работата му беше важно да запази разсъдъка си. Една грешка – и рискуваше никога вече да не се върне в Монреал. Хюго събра в капсулата камъните и необходимия набор инструменти, за да закърпи пукнатината в стената, после се върна в лабораторията. На Орбита той никога не изпитваше глад, жажда или необходимост от почивка.

Ремонтира стената без усложнения с това, което му беше подръка. После се запита за колко време ще зарасне раната и тутакси се учуди, че мисли за това с биологични термини.

Извади от чантата биометър. Беше един от основните инструменти при обиколка на непознати места. Приборът беше настроен да установи присъствието на живо тяло. Хюго го използва само в двете първи пътешествия и стрелката му винаги показваше нула. След това Хюго повече не го използваше, тъй като приборът не бе достатъчно чувствителен да улови твърде малкото вероятни живи клетки.

Натисна контролното копче и погледна екрана. Стрелката с един скок достигна числото 10 – максимума. Това беше невъзможно. Подобен резултат можеше да се постигне само ако апаратът се постави на право на живо тяло, тяло на живо същество. Биометърът беше много прост апарат. Хюго го разглоби, почисти го и отново включи механизма, като елиминира присъствието на човешко същество. Стрелката се приближи почти до 10, той дублира поправката и постави биометъра върху масата на разстояние един метър от себе си. Стрелката продължи да показва максимум.

Добре – каза си Хюго, – това без съмнение е нещо, което би заинтересувало учените от центъра. При дистанция един метър от наблюдателя, с отчитане на грешките, биометърът не трябва да показва повече от две. Обаче, ако на Орбита имаше поне следи от органичен живот, Хюго трябваше да си даде сметка за това. Той излезе, за да уточни дали биометърът дава такива показания и извън лабораторията. Както преди – десет, максимум.

Хюго седна и се облегна на скалата. Повече не мислеше за биометъра. Изпълваше го дивна тъга. Съзерцаването на пейзажите на Орбита често пораждаше у него този благотворен ефект, това усещане за спокойствие, разхлабване и тихо желание, каквото изпитваше с Мирела.

Прекрасната, обожаема, очарователна Мирела. Да, когато заравяше лице между бедрата на Мирела и съзерцаваше, покорен от желание, извивката на корема ѝ, долчинката на пъпа ѝ, извивката на първото ребро, както на пейзажа пред него. Да, той почти виждаше на хоризонта гърди и зърната на гърдите, и между гърдите очертанията на шията и брадичката на Мирела, когато тя отмята глава под ласките му.

Удивен и дори повече от удивен, Хюго наблюдаваше това безумно сходство. Пред очите му Орбита приемаше формата на тялото на Мирела. Възникна даже усещане, че би могъл да стане и да я покрие с тялото си. Разбира се, Орбита имаше диаметър поне 60 километра и линията на хоризонта се простираше без съмнение на няколко километра пред него. И въпреки това Хюго беше убеден, че може да стане и да покрие с тялото си вълнистите форми, които съзерцаваше. И въпреки това... Не, не трябва да се впуска в такива мечти. Разбира се, че очите не го мамеха. За мираж също не можеше да става дума. Той извади камерата и фотографира картината няколко секунди. После остави апарата да виси на гърдите му и разгледа снимката. Това беше именно Мирела, увеличеното, изтегнато тяло на Мирела, но минерално. И така, не можеше да става дума за халюцинации. Планетоидът можеше да мени формата си. Но в такъв случай...

Орбита се къпеше в много мека, зеленикава светлина. Той беше забелязал по време на предишните си пътувания, че атмосферата на планетоида често мени цвета си. Това беше една от нейните прелести. В Монреал Хюго постави многоцветни светлини в спалнята си. Така, когато се любеше с Мирела, той изпитваше усещане, че ласкае зелена, синя, златиста жена. Особено я обичаше в зелен цвят. Зелено-изумрудена, като морска вода. Тъмнозелена като гора. Жълта като пшенично поле. Мирела също беше планета.

Не, трябваше да избягва такова сравнение, което можеше да му напомни, че Орбита също може да прилича на Мирела. Мирела беше живо същество. Веднъж той се люби с жена със зелена кожа. Срещна я на Марс. Тя се любеше бавно, толкова бавно... Но не, нямаше никаква жена със зелена кожа. Това беше мечта.

Внимавай! Не бъркай мечтата с реалността! Запази ясна главата си. На Марс той се беше запознал с проститутки, много сведущи и много приятни. Спомни си жената, с която беше прекарал един месец на Калора, малък изкуствен планетоид на средата между Венера и Земята. За да я люби по-добре, той трябваше да взема подкрепящи средства, но той искаше на всяка цена да продължи напрежението си, преди да изчерпи

това съкровище от сладострастие, което тя така добре поддържаше.

Хюго разтърси глава. Той никога не беше ходил на Калора. Работната му програма предвижда шестмесечен престой на този планетоид. Възможно е там да срещне жена, но това просто не беше се случило още. Има ли някаква разлика в размишленията между изминалите неща и тези, които може би ще изпиташ?

Той разсъждаваше за проникваемостта на времето. В текуция живот всеки отделен миг е непроницаем по отношение на миналото и бъдещето. Тази непроницаемост, както изглежда, изчезваше под влияние на неизвестния феномен, предизвикван от Орбита, който се просмукваше във времето и довеждаше например до неочаквани показания на биометъра или до появата на гърди на хоризонта.

Хюго си спомняше... Не, той не си спомняше: той живееше, той преживяваше, той предживяваше. Гръдта. Той смучеше гръдта. Това още не беше сексуален жест. Той се хранеше. Тогава сигурно е на няколко месеца. Какво прави той в тази купчина бельо? Но това не беше неговият космически костюм! Той чувстваше пръстите си, такива мънички... Не, това не може да бъде... Но не, той имаше размерите на младенец. О, не, само да не преживява отново своето детство! Той дишаше дълбоко. Започна да изпълва повече дрехите си. Желанието беше живо, леко, мощно. Той почувства ерекция; твърд, горещ, вибриращ. Това беше една от активните епохи на космически изследвания. Вярвах, че ще открият начални форми на живот. Той срещаше едно от тези нови същества, жена с множество пипала. Какви приказни обятия! Партньорката му галеше едновременно цялото му тяло. Нейният орган беше захванал неговия и възхитително го масажираше в такт с дишането, сочно, чувствено трептене.

Не, това е невъзможно. Подобно същество никога не е откривано. А ако някога се появи мутант? Колко сексуални възможности биха се предоставили... Но това не е толкова необходимо. Когато беше на двадесет години, той беше направил с една жена дивно пътешествие в Ланеха, най-добрия туристически комплекс на Луната. Там той изпита вкуса на космическите пътешествия. Но освен това той се занимаваше с любов по три или четири пъти на ден. Именно с нея той извърши пътуване в страната на удоволствията. Тя беше красива и имаше баснословен апетит. След това той само искаше истински да преживее това с други жени, маса жени.

След десет години той срещна Мирела. Това беше любов. Удоволствие, разбира се, и любов, нежна, мека, от все сърце. Тези години,

преживени с нея. Каква магия, какво вълшебство. Къде отиде тя след това. Хюго не я видя повече. Той имаше други жени, с които искаше да преживее чувственото чудо и които той също се стареше да обича. Имената им му се изплъзваха, но той ги виждаше и ги познаваше. Докосваше ги, слагаше ръката си на бедрото им, ръката му се плъзгаше по гърба и в цепнатината отзад... вдъхваше аромата им, ближеше половите им устни, проникваше в тях... Гледаше ги с любов. Прекрасни, прекрасни от любов! И изпитваше необходимост да ги ласкае по-дълго, сам да бъде приласкан от тях. А желанието се запазваше винаги, беше живително, живеещо, – той можеше още да се занимава с любов, с други души – да живее!

Те действително бяха много. Но в този случай това е възможно, защото той е станал много стар. Толкова любов. Може би той е преживял своето бъдеще. Ако то бъде такова, това е просто прекрасно, той беше удовлетворен. Ако е на сто години, може би това е възрастта, когато няма особена разлика между това, което е преживял, и това, което предстои, така или иначе са преживени прекрасни неща. Може би на тази възраст ни е безразлично – ще живеем ли още, или няма.

Хюго не отхвърляше възможността Орбита да му е внушила в течението на последните часове лъжлива представа за кислородното съдържание, но въпреки това се съблече без колебание. Не беше студено. Напротив, приятна топлина, напомняща дишане на животно, го обвиваше. Хюго забеляза костеливите си крака и китки. Той не ги позна, но това не можеше да го учуди. Извади огледало от чантата си и се огледа. Той очакваше това: лицето му беше лице на старец.

Но защо, Орбита, защо? Хюго не се учудваше, че говори с планетоида като с живо същество. Това беше естествено. В тона му също така нямаше ни най-малък упрек. Само съжаление. Може би той е преживял твърде бързо някои неща, които трябваше да траят значително повече.

И сега той ще умре. Защото е на сто години. Той ще умре, а има толкова желание да обича... Да обича. Да гали друго тяло, да се сплете с него, да плува в яркия океан на наслаждението. Той е още толкова способен да желае...

Хюго беше потресен вътрешно. Той взе отново огледалото. Косата му растеше, възстановявайки цвета си, бръчките се изглаждаха. Той наведе очи и разгледа корема си, краката си. Тялото му се подмладяваше, набираше тонус.

След това всичко спря. Той отново стана мъж на тридесет и осем години, пълен със здраве и енергия, такъв, какъвто кацна преди няколко

дни на планетоида. Той без съмнение беше придобил нова мъдрост, голяма дълбочина на разбиране, но той беше същият човек. Още готов да живее.

Така и беше. Той чувстваше, че трябва да преживее нещо особено на Орбита. Хюго се огледа. Нищо, ничие присъствие. Но това странно чувство... Той го познаваше, често го беше преживявал с Мирела, когато тя се чувстваше много влюбена. Това не беше само желание, негово желание. Това е усещането, че и ти си желан.

Да, него го искаха. Той чувстваше това в слепоочията си, краката, корема. Някой или нещо го искаше. Но нали нямаше никого. Освен ако... Там, долу, естественият амфитеатър... Той му беше обръщал внимание всеки път. Това беше един от най-красивите пейзажи на Орбита. Той побягна натам. Почти полетя. Слабата гравитация му позволяваше да прави крачки по петдесет метра. Той беше гол, свободен, той беше част от планетоида. Да, Орбита беше част от него и той беше част от нея. Той обичаше движещите се хоризонти, вълнистите равнини, многоцветното ѝ небе, нейната ясна геология.

Спря се едва когато достигна амфитеатъра. При всяко пребиваване той беше очарован от блестящите склонове, съвършенството на естествените призми, трогателната хармония на всичко наоколо. Именно тук беше сърцето на Орбита.

Хюго се спря на големия склон. Дотогава той винаги беше носил скафандър, сега за пръв път усещаше тези великолепни образувания. Склонът беше нежен, приветлив, топъл като плът.

И отново толкова живо усещане за това, че си желан, че те искат. Той разбра всичко след пет минути. Не, на тази планета още нямаше съчетание на протеини в бактерии или други живи клетки, както се надяваха учените в монреалския център. По някакъв начин – той не можеше да обясни как, Орбита сама беше станала жива. И този планетоид проявяваше някои свойства, напомнящи съзнание.

Това ще бъде неговата смърт. Ако позволи на планетоида да го погълне, той вече никога няма да може да обича.

Не, Орбита, не трябва да става така. Не бива да убиваш тези, които обичаш. Не трябва да ги поглъщаш и не бива да ги разрушаваш. Любовта е преди всичко живот. Да обичаш, значи да се любиш.

Мъжът се усмихна. Това беше добра усмивка, мила, кротка и успокояваща. Той стана и се насочи към една от стените на амфитеатъра. Той нежно галеше кристалната повърхност. Тя беше мека и като че ли трептеше под ръката му. Той продължаваше да гали скалата... вмъкна

два пръста в извивката... Тя беше влажна и изпускате аромат на цветя.

Хюго се питаше как да постъпи. Ти трябва да ми помогнеш, Орбита. Любовта е за двама. Той се облегна на каменната стена, за да размисли малко. Стената се огъна, за да го посрещне. Хюго потъваше там, сложил ръце на коленете си. Как ставаше това например с Мирела? Той си представи пенис, напрегнат, с открита глава и уста, която се приближава към него... Две женски бедра, две ръце върху тях и бавно разделящи ги... Опънато тяло с плосък корем, вижда се линията на гръбнака, вълнуващата линия на ребрата, поясът, симетричните закръглености на задничето, винаги обожаеми, повдигащи се за страстния дар... Той си представяше, спомняше си, заставяше се да живее. Това беше толкова просто, толкова прекрасно, така вълнуващо близко... И продължението на картината в такива познати движения...

Неговият орган бавно потъваше в женското отвъстие, независимо какво, по великолепия случай на желанието. Дивното усещане на кожата, чувственото сливане на мускули, устни и погледи, и сърце, което бие в гърдите, както и в корема. Притиснати корем и движение назад и напред, потрепването на плът в плътта. Миризмата на сперма и пот и нежна усмивка.

Хюго гледаше с любов почвата, трепереща в центъра на амфитеатъра. Да, Орбита, именно така. Почвата ваеше сама себе си и приемаше форма на жена. Не изцяло – само бюст, рамене, част от ръцете, бедра, корем. Хюго оцени качествата на произведението. По-тънка талия, мила. Гърдите са безупречни, не ги променяй. Бедрата са малко дълги. Строежът на гърдата е отличен. Устните на влагалището можеш да направиш по-гъвкави и по-влажни. Така, това е съвършенство. Той застана на колене, за да докосне с устни тялото на камъка, който вече не беше камък, а беше по-скоро плът. И той вече не го докосваше, той го галеше. Обичам те, Орбита. Желая те. Искам те. Ти си прекрасна, нежна, жива. Той погледна ерекцията си. Той също беше прекрасен. Наведе се над женското тяло, което беше, и той знаеше това, самият планетоид. Това тяло приличаше на тялото на Мирела, на телата на всички жени, които беше любил и щеше да люби. Той проникна в нея със своя член и задълба пръстите си в почвата, за да прегърне по-добре приятелката си; Орбита беше станала това същество на любовта. Тя имаше уста и лице, чиито черти той не можеше да разгледа, тъй като не искаше да се откъсва от устните.

Той започна познатите движения с таза. Орбита – неочакваща това, а може би именно очаквайки – реагира сладострастно на движенията на

неговия член, като толкова жени, които беше любил и щеше да люби.

Приказните обятия продължиха цяла вечност. Хюго чувстваше приближаващия оргазъм. Чувстваше, че скалите на амфитеатъра падат върху него, но това не му причиняваше болка. Това беше ласка, това беше Орбита, потрепваща от наслаждение. Тя на свой ред искаше да го покрие с тялото си. Избухването на оргазма прие безкрайните размери на любовта.

Хюго отвори очи. Той все още беше потънал в развалините на амфитеатъра, но това не беше по-тежко от продължаващите ласки. Нежно отстрани партньорката си, тъй като вече не различаваше никакви форми. Любовникът се измъкна на въздух и се изправи. Да, той беше жив.

С леко сърце и удовлетворено тяло Хюго се отправи към мястото, където беше оставил скафандъра си, и се облече. Чувстваше огромното разочарование на Орбита по време на обличането, но тя без съмнение разбираше всичко. Любовта трае по време на любовта и трябва да се запази чувството до следващия момент на любов.

Той се върна на космическата си совалка, където по надлежен начин бяха записани всички измервания. Дали Орбита ще му позволи да излети? Аз ще се върна, Орбита, ще се върна. Не трябва да затваряш в клетка този, когото обичаш. Любовта – това е чудо на свободата. Трябва да се живее, Орбита, и да се люби, когато може.

Ракетата излети. Хюго се питаше дали оставената сперма ще може да оплоди планетоида. Ще види това на следващата година, при следващата експедиция. Отначало реши да вземе таблетка за дългия обратен път до Земята. Не, няма нужда. Трябва му време, за да раздели всичко това, което ще разкаже на учените от Центъра, и това, което предпочита да запази за себе си. И сега искаше да запази ясен ума си, за да мечтае за Мирела и без съмнение за Орбита. Орбита. Орбита-любов. Orbitamour...

КРАЙ

© Жан-Франсоа Сомсински

Jean-Francois Somsinsky
Orbitamour

Източник: <http://www.bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)

Сканиране и разпознаване: Георги

Публикация:

НИЩО ПО-ОПАСНО ОТ ЕДНА АМАЗОНКА. ЕРОТИЧНА ФАНТАСТИКА. 1992.
Изд. Неохрон, Пловдив / Изд. Хермес, Пловдив. SF Трилър, No.8. Алманах за
остросюжетна литература. Редактор, съставител: Иво ХРИСТОВ, Николай
СТРАНСКИ. Превод: Красномир КРАЧУНОВ, Христина МИНКОВА. Художник:
Борис ВАЛЕХО [корица и илюстрации на вътрешните корици]. Формат: 120×165.
Страници: 160. Цена: 9, 50.00 лв.

Съдържание:

Въведение – с.2;

Нищо по-опасно от една амазонка (новела от цикъла „Амазонски свят“), Майкъл

ХАМИЛГЪН – с.3;

Орбита-любов, Жан-Франсоа СОМСИНСКИ – с.21;

Вертикален свят (еротична антиутопия), Робърт СИЛВЪРБЪРГ – с.35;

Любов в космоса, Рендъл ДЖЕРЕТ – с.105;

Древното безумие, Деймън НАЙТ – с.115;

Очакванията на Нелсън, Джон КИПАКС – с.133;

Вагинаторът, Бед АЛЕКС – с.150;

Конкурс – с.155;

Отново за абонамента – с. 156;

Отговори на задачата от Трилър, No.4 – с. 157;

[съобщение за Енциклопедия на фантастиката] – с. 158;

Перспективна програма – с. 159; Национален SF „Трилър клуб“ – с. 160.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/430>]